

Arrest

nr. 190 850 van 23 augustus 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 maart 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Naar aanleiding van een administratieve controle in Bar El Patio te Bekkevoort wordt op 17 maart 2017 aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13).

1.2. Op dezelfde datum wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: C.

voornaam: Z.

geboortedatum: 04.09.1989

geboorteplaats: E.

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17.03.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert haar adres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk. (PV wordt opgemaakt door de Sociale Inspectie van de politie FGP Leuven.)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

"2.2. NOPENS DE ERNSTIGE MIDDELEN

2.2.1 EERSTE MIDDEL: SCHENDING VAN ART. 74/11 § 1, TWEEDE LID VREEMDELINGENWET. IUO. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 1- 3 WET 29 JULI 1991 EN ART. 62 VREEMDELINGENWET)

6.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod is gesteund op art. 74/ 11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, en is m.a.w. gesteund op het gegeven dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd zonder termijn voor vrijwillige terugkeer.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd, zodat ook de beslissing houdende het opleggen van het inreisverbod, dat op het bevel (en de afwezigheid van termijn) geënt is en hiermee samenhangt, dient te worden vernietigd, overeenkomstig het beginsel "accessorium sequitur principale". Verzoekster verwijst terzake naar de middelen welke ontwikkeld werden in het verzoekschrift tot nietigverklaring van het betreffende bevel om het grondgebied te verlaten, welke hier als integraal hernomen kunnen worden beschouwd. (stuk 4)

Het inreisverbod kan derhalve geen grondslag vinden in het bevel om het grondgebied te verlaten (met afwezigheid van termijn) zodat de bestreden beslissing ook geen grondslag kan vinden in art. 74/11 § 1, tweede lid Vreemdelingenwet.

7.

Het inreisverbod wordt anderzijds gesteund op een aantal feitelijke overwegingen m.b.t. vermeend zwartwerk en gedrag dat geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terzake kan enkel vastgesteld worden dat de enige wettelijke grondslag van het inreisverbod de afwezigheid van termijn is, zodat de feitelijke overwegingen (die geen verband houden met de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing) als irrelevant dienen te worden beschouwd, aangezien deze geen betrekking hebben op de enige wettelijke grondslag van de bestreden beslissing."

2.1.2. Verzoekster voert in het middel aan dat het inreisverbod dient vernietigd te worden omwille van het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum eveneens aanwezig is. Het volstaat ertoe evenwel vast te stellen dat bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 23 augustus 2017 met nummer 190 849 verzoeksters beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 maart 2017 werd verworpen.

Dienvolgens is het middel niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"2.2.2 TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN ART.74/11 § 1 VREEMDELINGENWET IUO. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 1- 3 WET 29 JULI 1991 EN ART. 62 VREEMDELINGENWET)

8.

Het tweede middel heeft betrekking op de motivering nopens de duur van het inreisverbod.

De duur van het inreisverbod is gesteund op volgende overwegingen:

- verzoekster zou niet getwijfeld hebben om op illegale wijze in België te verblijven, en zonder de vereiste machtiging te werken;
- het belang van de immigratiecontrole;
- bescherming van economische en sociale belangen;

Blijkens de bestreden beslissing is de duur van het inreisverbod gesteund op "al deze elementen", welke derhalve in hun samenhang dienen beoordeeld te worden.

Elk element kan derhalve beschouwd worden als hebbende een welbepaalde invloed op de duur van het inreisverbod. Zulks impliceert tezelfdertijd dat, indien de motivering van bepaalde overwegingen niet kunnen worden weerhouden, de duur van het inreisverbod niet langer als afdoende gemotiveerd kan worden beschouwd.

9.

In casu zijn de verschillende elementen welke door de Staatssecretaris in de bestreden beslissing worden aangevoerd ter adstructie van de duur van het inreisverbod niet draagkrachtig.

(i) Nopens het vermeend illegaal verblijf

10.

De eerste (en dragende overweging) m.b.t. de duur van het inreisverbod is de overweging dat "betrokkene niet getwijfeld zou hebben om op illegale wijze in België te verblijven".

Deze overweging is volstrekt onjuist

In tegenstelling tot hetgeen de Staatssecretaris poneert, was verzoekster nog wel gerechtigd op in België te verblijven op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing. Onder stuk 3 brengt verzoekster kopie bij van haar Albanees biometrisch paspoort met binnenkomststempel (=binnenkomst via Roszke op 28 januari 2017).

Het Albanees biometrisch paspoort is een document in de zin van art. 2 Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig art. 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst dd. 14 juni 1985 is verzoekster gerechtigd gedurende 90 dagen te verblijven op het Schengen-grondgebied met haar Albanees biometrisch paspoort.

Aangezien verzoekster pas op 28 januari 2017 de Schengenzone heeft betreden was zij op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing (= 17 maart 2017), houder zijnde van het Albanees biometrisch paspoort, nog steeds gerechtigd in de Schengenzone te verblijven.

De overweging dat verzoekster "niet getwijfeld" zou hebben om op illegale wijze in België te verblijven, berust m.a.w. op manifest onjuiste feitelijke gegevens en op een manifest onzorgvuldige totstandkoming van de bestreden beslissing.

(ii) Nopens de afwezigheid van machtiging om te werken

11.

Ook de stelling dat verzoekster een beroepsbedrijvigheid zou hebben uitgeoefend zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging, kan niet worden weerhouden.

Uit het administratief dossier kan niet met zekerheid worden afgeleid in welke omstandigheden verzoekster werd aangetroffen.

Verzoekster betwist dat zij op het ogenblik van de feiten beroepsbedrijvigheid aan het uitoefenen was.

Er wordt in de bestreden beslissing weliswaar verwezen naar een PV (opgemaakt door de Sociale Inspectie) doch dit PV bevindt zich niet in het administratief dossier; een nummer van het betreffende PV wordt evenmin vermeld.

Het is derhalve op heden geheel onduidelijk wat de inhoud van het betreffende PV is en of de Staatssecretaris wel kennis heeft genomen van de inhoud van het PV.

Op grond van de thans voorliggende gegevens (= het bestaan van de redactie van een PV) kan niet met zekerheid worden vastgesteld dat verzoekster op het ogenblik van de controle een beroepsbedrijvigheid aan het uitoefenen was.

Het PV bevat immers niet noodzakelijk het bewijs dat iemand schuldig is aan welbepaalde feiten, doch, kan uiteraard ook elementen bevatten welke aantonen dat de betrokken persoon onschuldig is.

Het is derhalve van essentieel belang de inhoud van een PV te kennen teneinde met zekerheid uitspraak te kunnen doen over de realiteit van bepaalde gegevens.

Louter op basis van de redactie van een PV kunnen uiteraard geen conclusies worden getrokken.

In casu is het volstrekt onduidelijk wat de inhoud is van het PV zodat de Staatssecretaris over onvoldoende feitelijke gegevens beschikt om met zekerheid te stellen dat verzoekster een beroepsbedrijvigheid aan het uitoefenen was.

12.

Uw Raad is bij de beoordeling van de materiele motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Door zich te baseren op informatie die niet bij het dossier werd gevoegd, is het voor uw Raad onmogelijk om zijn toetsing uit te voeren, (in identieke zin (mutatis mutandis): arrest dd. 26 november 2013 in de zaak RvV 140 934 — schorsing bij UDN wegens afwezigheid van PV in het dossier)

(iii) Nopens de bescherming van de economische en sociale belangen

13.

De bestreden beslissing wijst ook op de bescherming van economische en sociale belangen, en refereert hierbij waarschijnlijk aan de vermeende afwezigheid van arbeidskaart/beroepskaart.

Het weze vooreerst herhaald dat uit het dossier niet (afdoende) blijkt dat verzoekster beroepsbedrijvigheid zou hebben uitgeoefend zonder de vereiste machtiging, zodat de Staatssecretaris in de bestreden beslissing ten onrechte suggereert dat verzoekster een gevaar voor de economische en sociale belangen zou betekenen.

Zelfs indien verzoekster haar beroepsbedrijvigheid zou hebben uitgeoefend zonder de vereiste machtiging (quod non) kan hieruit niet ipso facto worden afgeleid dat zij in de toekomst opnieuw beroepsbedrijvigheid zou uitoefenen zonder de vereiste machtiging.

Verzoekster kan niet zomaar worden beschouwd als een gevaar voor de sociale en economische belangen op grond van de (nota bene verkeerde) overweging van de Staatssecretaris dat verzoekster betrapt zou zijn op zwartwerk.

Mutatis mutandis kan worden gewezen op volgende rechtspraak van uw Raad (RvV 14 juni 2016, nr. 169.732) (eigen onderlijning):

Er dient, in navolging van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel te worden benadrukt dat het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande verstoring van de maatschappelijke orde. Er moet daarnaast ook sprake zijn van een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast", opdat een gevaar voor de openbare orde kan worden weerhouden. Hiertoe mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding. Dit dient geval per geval te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke gedragingen van de betrokken vreemdeling.

De Raad benadrukt aldus dat het aan het bestuur toekomt om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoekster sprake is van een gevaar voor de openbare orde, nu het dit als reden hanteert om een bevel om het grondgebied te verlaten pondeer termijn voor vrijwillig vertrek en een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. In casu besluit het bestuur tot een gevaar voor de openbare orde op basis van de enkele vaststelling dat verzoekster al werkend werd aangetroffen zonder arbeidskaart. Er blijkt in casu noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissingen zelf dat het bestuur ook heeft beoordeeld of afgewogen in welke mate op basis van deze vaststelling dient te worden aangenomen dat er ook sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast of van een risico op een nieuwe schending van de openbare orde. Zo voorlag verweerder in het bevel om het grondgebied te verlaten ook eenzelfde motivering 'Geen arbeidskaart/ Geen beroepskaart — PV nr opgesteld door arbeidsinspectie' om te verantwoorden dat verzoekster een bevel werd gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet als om te stellen dat zij overeenkomstig artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet een gevaar zou vormen voor de openbare orde en zij geen termijn kreeg voor vrijwillig vertrek. Een voldoende individueel onderzoek of enige concrete betrachting om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen, blijkt in casu niet. Verweerder betoogt in de nota dat nu verzoekster zonder arbeidskaart aan het werk was, er een "evident" risico bestaat dat zij haar illegale activiteiten verderzet, waardoor hierover ook niet nader diende te worden gemotiveerd. Dit gestelde doet evenwel geen afbreuk aan voormelde vaststelling dat noch uit de bestreden beslissingen zelf noch uit het administratief dossier blijkt dat de vereiste beoordeling werd gedaan op het ogenblik van het nemen van deze beslissingen. Dit kan niet worden rechtgezet door een a posteriori motivering in de nota. Daarnaast is dit gestelde door verweerder ook moeilijk in overeenstemming te brengen met voormelde rechtspraak van het Hof van justitie. Dit betoog komt er zo in wezen op neer dat er bij vaststelling van een wetsovertreding een evident risico bestaat dat de betrokken vreemdeling ook in de toekomst nog dergelijke wetsovertredingen zal begaan. Verweerder kan niet worden gevolgd in dit standpunt. nu het volgen van een dergelijke redenering erop zou neerkomen dat het bestuur ervan wordt ontheven in elke situatie afzonderlijk na te gaan in welke mate er sprake is van een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast" en een geïndividualiseerd onderzoek te voeren. Er dient aldus te worden vastgesteld dat verweerder op dit punt kennelijk onredelijk heeft gehandeld en in strijd met artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Mutatis mutandis kan ook hier worden gesteld dat louter op grond van één vermeende overtreding niet ipso facto een risico kan worden afgeleid dat verzoekster ook in de toekomst nog dergelijke overtredingen (= zwartwerk) zou begaan, hetgeen de beslissing lijkt te suggereren waar zij immers stelt dat de economisch en sociale belangen dienen te worden beschermd.

In casu blijkt geen individueel onderzoek te zijn uitgevoerd door de Staatssecretaris. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de Staatssecretaris heeft beoordeeld of afgewogen in welke mate op basis van deze eenmalige vaststelling van zwartwerk dient te worden aangenomen dat er ook sprake is van een nieuwe bedreiging van de economische en sociale belangen. Daarbij verzuimt de Staatssecretaris ook rekening te houden met de specifieke positie van verzoekster, welke in de prostitutie gedwongen werd (door haar toenmalige Griekse partner), zodat zij in deze veeleer als het slachtoffer kan en dient beschouwd te worden dan als gevaar voor onze economische en sociale belangen, (cfr. infra)

De (minstens impliciete) verwijzing in de bestreden beslissing naar verzoekster als een gevaar voor de economische en sociale belangen waartegen onze samenleving dient beschermd te worden, vormt derhalve geen adequate motivering voor de bepaling van de duur van het inreisverbod.

(iv) Nopens het belang van de immigratiecontrole

14.

De Staatssecretaris wijst anderzijds - op sibillijnse wijze — op "het belang van de immigratiecontrole" om de duur van het inreisverbod te verantwoorden.

Dit is de nieuwe stereotype motivering voor de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Het belang van een immigratiecontrole (dit is overigens een heel vage notie, welke voor verschillende interpretaties vatbaar is) is evident, doch verantwoordt op zich niet waarom de ene of de andere duur van een inreisverbod wordt opgelegd.

Ook een inreisverbod van 1 jaar kan in het belang van de immigratiecontrole worden geacht; de algemene notie van immigratiecontrole voldoet niet aan de verplichting tot individuele motivering en laat niet toe te begrijpen waarom precies voor een periode van 3 jaar wordt geopteerd.

(v) Nopens het gegeven dat cliënte gedwongen werd tot prostitutie

15.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de kwetsbare positie van verzoekster, terwijl zulks uiteraard wel een relevant gegeven is bij de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Verzoekster werd in de prostitutie gedwongen door haar voormalige Griekse partner, hetgeen redelijkerwijze als een relevante (=verzachtende) omstandigheid kan worden beschouwd bij de beoordeling van de elementen welke haar in de bestreden beslissing (ten onrechte) worden aangewezen (illegaal verblijf en zwartwerk) .

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel niet of met deze (door de voormalige partner) op verzoekster uitgeoefende dwang wél rekening werd gehouden bij de beoordeling van de zaak en de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Waar de bestreden beslissing geen rekening houdt met deze specifieke omstandigheid, dient een schending van art. 74/11 § 1 van de Vreemdelingenwet te worden aangenomen, aangezien art. 74/11 §1 Vreemdelingenwet de Staatssecretaris verplicht om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod.

16.

Concluderend kan worden gesteld dat de verschillende overwegingen waarop de duur van het inreisverbod gesteund is, niet als een adequate motivering kunnen worden beschouwd, noch afzonderlijk, noch in hun samenhang."

2.2.2. Verzoekster voert in het eerste onderdeel aan dat zij wel degelijk beschikt over een geldig Albanees paspoort en dat uit de inreisstempel blijkt dat zij de verblijfsduur van 90 dagen niet heeft overschreden. Zij verwijst daartoe naar stuk twee bij haar verzoekschrift.

Met een stuk nr. 3 bij haar verzoekschrift legt verzoekster inderdaad een fotokopie voor uit haar paspoort. Stuk nr. 4 toont een inreisstempel die op 28 januari 2017 werd aangebracht te Roszke. Het stuk met de inreisstempel is evenwel op zo'n wijze gekopieerd dat het nummer van het paspoort waarop

deze werd aangebracht niet kan worden achterhaald, zodat deze stempel op geen enkele wijze kan gerelateerd worden aan verzoeksters persoonlijke paspoort. Verzoekster legt ook geen verdere stukken neer die dit alsnog zouden kunnen aantonen, evenmin wordt ter terechtzitting een dergelijk stuk voorgelegd. De voorgelegde inreisstempel kan dan ook niet worden aanzien als bewijskrachtig. Daarenboven merkt de Raad op dat het motief dat verzoekster "*niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven*" niet op zichzelf staat, vermits het onmiddellijk wordt gevolgd door de zinsnede "*en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken*". Waar verzoekster betoogt dat ten onrechte werd gemotiveerd dat zij illegaal op het grondgebied verblijft, gaat zij aldus uit van een foutieve, minstens onvolledige lezing van de bestreden beslissing, die als een geheel dient te worden gelezen. Het is immers niet omdat verzoekster op het ogenblik van de bestreden beslissing de termijn van 90 dagen voor kort verblijf niet zou hebben overschreden, dat ze daarom gerechtigd was tot verblijf en mocht werken. Het motief van de bestreden beslissing komt er *in casu* op neer dat verzoekster naar België is gekomen om er op illegale wijze tewerkgesteld te worden. In dit verband wijst de Raad er op dat ook binnen de termijn voor kort verblijf binnen dewelke een Albanese onderdaan op het Schengengrondgebied mag verblijven, deze zich binnen drie werkdagen dient aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn of haar verblijfplaats (artikel 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet)). Evenzeer heeft verzoekster dit nagelaten en is zij overgegaan tot zwartwerk. Het feit dat deze vaststellingen alsnog zouden hebben plaatsgevonden binnen de termijn van 90 dagen doet geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van dit motief.

Waar verzoekster in het tweede onderdeel aanvoert dat uit de stukken van het administratief dossier niet met zekerheid kan worden afgeleid in welke omstandigheden ze werd aangetroffen, merkt de Raad op dat de processen-verbaal, die werden opgesteld in het kader van een lopend gerechtelijk onderzoek, bekleed zijn met het geheim van het onderzoek. Er kan dan ook niet worden verwacht dat een andere bestuurlijke overheid die geen deel heeft in het onderzoek deze stukken bekendmaakt, daargelaten of zij al toegang heeft tot deze stukken.

Het is dan ook niet vereist dat de stukken van een lopend gerechtelijk dossier zich in het administratief dossier bevinden; wel moet de bestreden beslissing op afdoende wijze steun vinden in de elementen van het administratief dossier. Evenmin dient de overheid bij het nemen van haar beslissing het gerechtelijk onderzoek af te wachten. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat er zich een "*administratief verslag vreemdelingencontrole*" in het administratief dossier bevindt, dat werd opgesteld door de federale gerechtelijke politie te Leuven op 16 maart 2017.

Dit document maakt duidelijk melding van de feitelijke gegevens die hebben geleid tot het bevel om het grondgebied te verlaten. Zo wordt duidelijk vermeld op welk adres, in welk etablissement en op welk tijdstip verzoekster werd aangetroffen. Daarenboven blijkt uit het politieverslag dat verzoekster op heterdaad werd betrapt terwijl zij als dienstier/prostitutie werkte. Zij verklaarde daarbij dat zij "*50/50*" verdiende aan drank en seksuele diensten. Verzoekster licht in het geheel niet toe op welke wijze deze feitelijke gegevens niet "*duidelijk*" zouden zijn.

Het politieverslag vermeldt daarenboven ook het nummer van het gerechtelijk proces-verbaal dat werd opgesteld. Verzoekster kon aan de hand van de bestreden beslissing en de gegevens van het dossier van alle elementen kennis nemen die haar zouden toelaten deze vaststellingen te weerleggen. Verder kan nog worden opgemerkt dat de betrapting op zwartwerk plaatsvond in haar aanwezigheid, zodat verzoekster in de gelegenheid was de feiten te betwisten. Daarenboven merkt de Raad op dat, zo verzoekster niet reeds een afschrift zou hebben ontvangen van haar verhoor, zij overeenkomstig artikel 21bis van het wetboek van Strafvordering hierom kan verzoeken bij de onderzoeksrechter of het openbaar ministerie, naargelang de stand van de procedure.

Waar in het derde en het vierde onderdeel wordt aangevoerd dat de bescherming van economische en sociale belangen evenals het belang van de immigratiecontrole niet op afdoende wijze werd gemotiveerd, merkt de Raad op dat economische en sociale belangen evenals migratiecontrole wel degelijk legitiem zijn. Dit wordt bijvoorbeeld ook erkend door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (zie onder meer: EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). Verzoekster toont niet aan met welke elementen werd nagelaten rekening te houden bij deze belangenafweging.

Te dezen blijkt uit het bestreden inreisverbod dat verzoekster op heterdaad werd betrapt voor zwartwerk. Overeenkomstig artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet wordt een inreisverbod opgelegd tot maximum drie jaar. In geval van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de

ationale veiligheid kan een inreisverbod van meer dan vijf jaar worden opgelegd. *In casu* is daarvan geen sprake maar werd een inreisverbod voor drie jaar opgelegd. Er wordt daarbij specifiek gemotiveerd dat verzoekster door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Aldus wordt gemotiveerd waarom het zwartwerk van verzoekster wordt beschouwd als een verzwarende omstandigheid die een inreisverbod voor drie jaar verantwoorden. Verzoekster voert dan wel aan dat geen rekening werd gehouden met de specifieke elementen van de zaak, doch laat na concreet aan te tonen welke specifieke elementen dan wel dienden in aanmerking te worden genomen voor het bepalen van een minder lange termijn. Waar verzoekster aanvoert dat zij door haar partners werd gedwongen om in de prostitutie te gaan, beperkt zij zich tot een loutere bewering *post factum*. Zij legt geen stukken voor waaruit blijkt dat zij bescherming heeft aangevraagd als slachtoffer van mensenhandel, evenmin blijkt zulks uit het politieverlag van 16 maart 2017. Verzoeksters betoog op dit punt overtuigt dan ook niet.

Het middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“2.2.2. DERDE MIDDEL: SCHENDING VAN HET HOORRECHT

17.

De gebrekkige motivering en het gebrekkig onderzoek in deze zaak hangen nauw samen met een schending van het hoorrecht.

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie bepaalt:

- 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*
- 2. Dit recht behelst met name: het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.*

In deze bepaling is de hoorplicht vervat, welke ook een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur uitmaakt.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (zie Arrest van het Hof van Justitie dd. 5 november 2014 (C 166/ 13 en arresten Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punten 33 en 36; M., C-277/11, EU:C:2012:744, punten 81 en 82, alsmede Kamino International Logistics, C-129/13, EU:C:2014:2041, punt 28).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens haar een voor haar nadelige individuele maatregel wordt genomen (arresten M., EU:C:2012:744, punten 82 en 83, alsmede Kamino International Logistics, EU:C:2014:2041, punt 29).

Dat recht maakt aldus integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (zie arresten Technische Universitat München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88).

Uit het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, de verplichting voor de bevoegde nationale autoriteiten voort om de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de modaliteiten van zijn terugkeer, te weten de termijn voor vertrek en de vrijwillige of gedwongen aard van het vertrek, (overweging nr. 51 van het arrest van het Hof van Justitie dd. 11 december 2014, C249/12, BOUDJILIDA / FRANKRIJK)

Het recht om in elke procedure te worden gehoord, zoals dit van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, en met name artikel 6 daarvan, moet in die zin worden uitgelegd dat het voor een illegaal verblijvende derdelander het recht omvat om, voordat jegens haar een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, zijn standpunt kenbaar te maken over de rechtmatigheid van zijn verblijf, over de eventuele toepassing van de artikelen 5 en 6, leden 2 tot en met 5, van die richtlijn.

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; M., EU:C:2012:744, punt 86, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (arrest G. en R., EU:C:2013:533, punt 35).

Of sprake is van schending van de rechten van de verdediging moet voorts worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval (zie in die zin arrest Solvay/Commissie, C-110/10P, EU:C:2011:687, punt 63), met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (zie arresten Commissie e.a./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P en C-595/10P, EU:C:2013:518, punt 102 en aldaar aangehaalde rechtspraak, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 34).

Dit hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden, (zie opnieuw RvV 158 594, nr. 3.3.2.2.3)

In casu ligt een beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod voor een maximumperiode van 3 jaar voor, hetgeen als een bezwarend besluit kan worden beschouwd.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd is in casu derhalve van toepassing.

18.

Verzoekster werd niet in de mogelijkheid gesteld om haar opmerkingen kenbaar te maken voor de totstandkoming van de bestreden beslissing.

In casu kon verzoekster (of haar raadsman) gewezen hebben op volgende relevante gegevens:

- dat zij wel in het bezit was/ is van een Albanees biometrisch paspoort en nog in de periode van 90 dagen verkeerde (cfr. de binnenkomststempel);
- dat zij op het ogenblik van feiten geen beroepsbedrijvigheid aan het uitoefenen was, zodat zij niet in bezit diende te zijn van de arbeidskaart of beroepskaart;
- dat zij door haar voormalige Griekse partner in de prostitutie gedwongen werd;

Deze gegevens zijn van die aard dat zij de totstandkoming van de bestreden beslissing konden hebben verhinderd of beïnvloed, minstens wat betreft de duur van het inreisverbod.

Een schending van het hoorrecht dient derhalve te worden aangenomen."

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Verzoekende partij voert aan dat zij had kunnen aangeven dat zij in het bezit was van een geldig paspoort dat nog in de termijn van 90 dagen verkeerde en dat zij op het ogenblik van de feiten geen beroepsbedrijvigheid aan het uitoefenen was.

Zoals reeds besproken is in het kader van het tweede middel, vinden de vaststellingen van zwartwerk wel degelijk steun in de stukken van het administratief dossier. Daarenboven werd wel degelijk een administratief politieverslag en een proces-verbaal opgesteld in de aanwezigheid van verzoekster waarbij zij werd ondervraagd. Verzoekster was dat ogenblik reeds in de gelegenheid om het tegendeel aan te tonen, hetgeen zij heeft nagelaten. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze het nogmaals horen van verzoekster in het kader van het opleggen van een inreisverbod had kunnen leiden tot een andere beslissing. Verzoekster toont niet aan dat zij aanvullende dienstige informatie of elementen aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die zijn besluitvorming had kunnen beïnvloeden en hem ervan had kunnen weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen. Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan *in casu* niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,
dhr. K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De voorzitter,

C. VERHAERT